

Vzkriesenie života a lásky

Nemáme radi rozlúčky. Zdá sa nám v tej chvíli, že je koniec pekným chvíľam, radostným stretnutiam a prejavom vzájomnej lásky. Horšie prežívame tie rozlúčky, keď niekto odchádza a máme pocit, že by sme mu mali povedať: odpusti. Cítíme vinu, ale nemáme čas, alebo možnosť povedať tieto slová. So vzdávaním osoby v našom srdci rastie nepríjemný pocit a výčitky v duši. Najťažšie je to vtedy, keď niekto odchádza kvôli nám. Vtedy je vina ešte väčšie, ale v našej duši sa tento pocit objaví až keď je už neskoro. Sklamané srdcia a nespokojné duše.

Keď prežívame Veľkú noc rozjasní sa v našej duši nové svetlo a na tvár nám vystúpi úsmev radosti. Objavujeme novú skutočnosť, že to čo sa začalo ešte neskončilo a stratená láska sa dá opäť nájsť a znovu vytvoriť krásny vzťah. Spoznávame, že náš čas je iba pozemská skutočnosť a naše nedostatky a chyby sú len krátkodobé príbehy, ktoré mali zlý začiatok, môžu mať krátky koniec.

Pán Ježiš sa pri Poslednej večeri rozlúčil s učeníkmi, oni si vtedy nevedomovali, že je to posledná večera. Nenapadlo ich, že o chvíľu sa všetko môže skončiť a nestihnú si povedať ani slová na rozlúčku. A stalo sa to čo nikto z nich nečakal. Pán Ježiš im dal možnosť rozlúčiť sa s ním. V Getsemanskej záhrade ich prosil, aby spolu s ním bedlili v tichu úprimnej modlitby a pripravili sa na chvíľu rozlúčky. Nemysleli si, že sa stane to najhoršie a zdá sa, že boli celkom spokojní, a preto pospali. Keď prišiel Judáš s vojakmi, Peter chcel ešte brániť mečom prežitie roky a chvíle, ale Pán Ježiš si aj on myslel, že sa všetko skončilo. Jeho rozlúčka bola krajšia, dôstojná človeka, ktorému sa dá dôverovať, veď prišiel k nemu a bol pri ňom vo chvíli smrti. Náš Pán mu preto s dôverou zveril svoju matku. Takto vyzerali tí najbližší, ktorých si za tri roky náš Pán vychovával, formoval, vyučoval a ktorým dôveroval. Bol to nečakaný rozchod. Také bývajú aj naše rozchody, keď si nevedomujeme, že náš čas je krátky a láska, ktorá naplňovala náš život nenachádza už toho, s ktorým bola spojená. Naše vzťahy lásky sú najdôležitejšie zo všetkého a tie by sme mali budovať a pestovať. Lúčime sa v náhlivosti, v strachu a v prekvapení z prichádzajúcej chvíle, a zdá sa nám, že všetkému je koniec.

Aké veľké je prekvapenie, keď sme už na dne, naša nádej už vyhasla a sme presvedčení, že je všetkému koniec. A práve vtedy sa pred nami objaví ten, ktorý od nás odišiel a s ktorým sme sa ani nerozlúčili. Takto boli prekvapení učeníci, keď sa zrazu uprostred nich objavil Pán Ježiš. V prvom momente si mysleli, že sa im to iba zdá. Potom nastúpili výčitky svedomia: prišiel ich z hrobu napomínať a strašiť za ich zradu? Ale jeho slová: „Pokoj vám, ja som to...“ vliali do ich duše istotu a pocítili niečo neočakávané: veľkú radosť a veľké zahanbenie zo seba. Radosť nad tým, že sa neskončilo to, čo sa zdalo byť už stratené, život Ježiša Krista, spoločenstvo s ním, príchod Božieho kráľovstva... V ich srdci bola i bolesť z vedomia viny, ale keď počuli jeho slová plné nádeje a odpustenia, zaiste zo srdca ľutovali a mrzelo ich čo svojou slabosťou spôsobili. Jeden z nich sa tejto chvíle už nedočkal, stratil nádej a obesil sa. Ale oni pocítili ohromnú silu lásky. Niečo také čo sme azda aj my niekedy prežili, keď sme niekoho sklamali, koho sme mali radi, na kom nám veľmi záležalo a on nám to odpustil a dal nám novú šancu vytvoriť vzájomný vzťah lásky a spoločenstva. V tomto prípade išlo o osobu Ježiša Krista, ktorý bol stelesnenou láskou, a preto i vzťah k nemu a sklamanie boli veľmi silné.

Ovocím Veľkej noci, Pánovho zmŕtvychvstania je krásna skutočnosť, ktorú môžeme prežívať aj v našom živote. Je to každodenné stretnutie s naším Pánom, ktorý vstal zmŕtvych a je s nami až do skončenia sveta. Potrebujeme cítiť túto jeho prítomnosť a cítime, že potrebujeme i jeho odpustenie. On je Boh aj človek, vzkriesený a večne živý. Ako človek nás vie dokonale pochopiť, veď prežil život aký žijeme aj my a utrpenie, ktoré presahuje naše skúsenosti. Zároveň je Boh, ktorý je všemohúci, vševediaci, plný lásky a dobroty. Ako človek nás pochopí, príjme, objíme a ako Boh nám pomôže svojou všemohúcou silou a zahrnie nás svojou nekonečnou láskou. A je tu ešte jedna skutočnosť a tou je naša láska, ktorá vždy môže povstať z hrobu, ktorá vždy môže byť oživená, prehĺbená a okrášlená práve v odpustení a v prijatí človeka takého aký je, aj s jeho slabosťami, nedostatkami a chybami. Lebo láska nikdy nezomrie, je večná.

*Kráľ vekov, Pane, Boží Syn,
ty láska Otca odveká,
na obraz svoj si utvoril
Adama ako človeka.*

*A keď ho diabol oklamal,
nepriateľ rodu ľudského,
ty si si z Panny telo vzal,
aby si trpel pre neho.*

*Stal si sa pre nás Človekom,
býval si s ľuďmi na zemi,
aby si z ľudí, Spasiteľ,
zmyl vinu v krstnom prameni.*

*Ty z lásky k nám si vystúpiš
na drevo kríža potupné
a svojou krvou splatil si
za našu spásu výkupné.*

*Ty si vstal zmŕtvych, Kriste náš,
a v sláve Otca slávu máš;
a že nás vzkriesiš všetkých raz,
to pevne verí každý z nás.*

*Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, duchu Svätému nech
večne zuní pieseň chvál. Amen.*

Veľkonočný hymnus

Toto je deň Krista Pána

Sväté písmo je vzácne presné. Hovorí pravdu presne takú, aká je. Neuberá, ani nepridáva. Spomínáme si na udalosť, ktorá sa odohrala v Getsemanskej záhrade, keď vojaci zajali nášho Pána. Vtedy im povedal: Toto je vaša hodina a moc temnosti. Áno. Noc má svoju moc. Zlo má svoju moc a Boh niekedy, iba z jemu známych dôvodov, dopustí, aby sa prejavila. Ale moc zla je obmedzená. Je to vaša hodina,

hodina temnosti. Nie menej, ale ani nie viac. Toľko, koľko vám dovoľím. V tejto vete Pána Ježiša je aj upozornenie pre tých, ktorí robia zlo. Hodina prejde. Po noci príde svitanie, po svitaní ráno a potom deň. Raz sa všetko skončí a príde svetlo, ktoré osvieti vaše skutky. A stalo sa. Po noci utrpenia a bolesti, po hodine temnosti prichádza celý deň Krista Pána. Radujme sa, aleluja! Víťazstvo nepatrí zlu, ale patrí Kristovi. Je nad všetkým a všetko má pevne vo svojich rukách. Svitol deň, ktorý sa už nikdy neskončí. Kristov deň trvá naveky a zlo nad ním už nepanuje. Odhodme teda skutky tmy a oblečme sa do výzbroje svetla. Žime počestne ako vo dne.

Deň a svetlo má byť aj v nás i okolo nás. Život kresťana, ktorý uveril v zmŕtvychvstanie, môže byť niekedy aj ťažký a bolestný, ale nikdy nie smutný. Zmŕtvychvstanie je udalosť, ktorá nenecháva veci na svojom mieste.

Kamene sa odvaľujú od hrobov, mŕtvi nie sú na miestach, kam ich položili, vystrašení učenici otvárajú dvere a bežia k hrobu, pretože predtým bežali od strachu na opačnú stranu. Hrdinskí vojaci bežia presne opačne, pretože predtým stavali na svojej sile... Svet sa stavia na hlavu, aby sa konečne dostal do správnej polohy. A my, kresťania tretieho tisícročia, sa možno znudene pozeráme na oltár, alebo na steny kostolov, lebo sme ešte stále nepochopili, čo sa vlastne deje.

Spisovateľ Julien Green si raz na prahu svojho obrátenia stal ku kostolným dverám a pozoroval tváre tých, ktorí vychádzajú. Myslel si: ak skutočne veria tomu, na čom boli účastní pri svätej omši, tak ich tváre musia žiariť, srdcia horieť a oči musia mať naplnené svetlom. Naopak. Namiesto tohto videl ľudí s unudenými tvármi, ľahostajnými očami a dalo sa pochybovať, či v nich vôbec ešte bije srdce...

Keby tak pri východe z našich chrámov boli zrkadlá a mohli by sme sa do nich pozrieť, aby sme videli, ako vlastne vyzeráme, možno by sme sa sami seba naľakali. Máme radosť, že Kristus vstal z mŕtvych? Alebo ešte stále chodíme znudení životom? Zmeňme sa! Už je tu deň Krista Pána.

MARIÁN BUBLINEC

Nást.mal'ba z 15.stor.Brixen, Rakúsko

**Nech
zmŕtvychvstalý
posilní
Vašu vieru,
povzbudí
Vašu nádej
a roznieti
Vašu lásku.**

Sväté omše vo Veľkonočnom týždni

17.VI. Veľkonočný Pondelok

8.00 + Emília Šťavinová

18.IV. Veľkonočná Utorok

18.00 + Pavol Šrámek, manželka, dcéry a zaťovia

19.IV. Veľkonočná Streda

18.00 na úmysel ordinára

21.IV. Veľkonočný Piatok

18.00 Poďakovanie Božskému Srdcu za zdravie

22.IV. Veľkonočná Sobota

15.00 sobáš so sv.omšou
Martin Mydlárík a
Zuzana Pešková

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

23.IV. 2. Veľkonočná nedeľa

8.00 za farníkov
9.15 + Štefan Kordoš, zať Jozef a rodičia

Koniec Veľkonočnej oktávy

Liturgický kalendár

- 17.IV. pondelok *Veľkonočný pondelok, sv.Rudolf, mučeník*
18.IV. utorok *sv.Antúza, panna, sv.Apolónius, mučeník*
19.IV.streda *sv.Lev IX., pápež*
20.IV. štvrtok *sv.Anicét, pápež*
21.IV. piatok *sv.Anzelm, biskup, učiteľ Cirkvi*
22.IV. sobota *sv.Soter, pápež, sv.Kajus, pápež*

Vďaku vzdajme Bohu, kráľu nebeskému, lebo on nás dobrotivo zachoval do dnešného rána.

Hymnus z r. 1683

FACKOVACÍ PANÁK OSUDU?

Už samozrejme nikto nezistí, koľkokrát za deň naši predkovia vypúšťali z úst slovo náhoda, ktoré je v našej reči také časté. Ak ním mienime udalosti, pre ktoré nemáme vedecké vysvetlenie, dalo by sa logicky predpokladať, že si ním museli vypomáhať oveľa častejšie než my. Ved' veda za posledných pár storočí predsa ohromne pokročila a mnohé veci od tej doby objasnila. Teoreticky by teda náhod malo ubúdať. Keď si však zalistujeme v barokovom kancionáli zo 17. storočia, prekvapí nás, že vtedajší ľudia si oveľa častejšie a oveľa viac uvedomovali, že nič v ich živote nieje náhoda. Uniknúť všetkým nástrahám a nebezpečenstvám a dožiť sa dospelosti vôbec nepovažovali za samozrejmosť, ale ani za náhodu. A už vôbec nie za právo či nárok, ako to obvykle chápe človek dnešný. Ak sa im podarilo preklúčkovať cez všetky tie úskalnia, dokázali byť za to patrične, a hlavne adresne vďační. Nepochybne veľmi úprimne a z celého srdca spievali slová hymnu: „Vďaku vzdajme Bohu, kráľu nebeskému, lebo on nás dobrotivo zachoval do dnešného rána.“

Keď sa po prebudení takto pekne poďakovali, vyprosili si požehnanie na celý deň: „A keďže v pote tváre svoj chlieb jesť musíme, Bože, dobrý Hospodár, požehnaj prácam našim, nech sa nám tu dobre darí. Na tvoju lásku sa spoliehame, tebe sa porúčame so všetkým, čo od teba máme; daj, nech v zdraví času večerného sa dočkáme.“ Výraz „nech sa nám tu dobre darí“ mal vtedy asi iný obsah, než má pre nás dnes. V rodinách býval často krdeľ detí. Že si títo ľudia plne uvedomovali svoju zodpovednosť za ich zabezpečenie a výchovu, to sa dá vyčítať aj z textov ich modlitieb. Tie boli adresované Bohu, ale deti ich od narodenia počúvali od svojich rodičov a prarodičov. Denne boli očitými svedkami ich živo žitej viery. Videli, ako rodičia reagujú v jednotlivých situáciách, v radostných i v tých najťažších. Tak viera prechádzala z generácie na generáciu. Pre náhodu nezostávalo miesto, pretože tam bola viera. Nie viera v osud, ale viera v osobného živého Boha. V tom je diametrálny rozdiel. Bud' som fackovacím panákom nejakého osudu, ktorý si so mnou v rámci náhod pohráva, ako chce, alebo som milované Božie dieťa. Tretia možnosť neexistuje.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

A videl a uveril...

... a videl i uveril. Tieto slová napísal apoštol Ján o tom, ako spolu s Petrom našiel prázdny hrob so zvinutými plachtami, v ktorých pochovali Ježišovo telo po sňatí z kríža, a pokračoval: Ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych (Jn 20, 8 - 9).

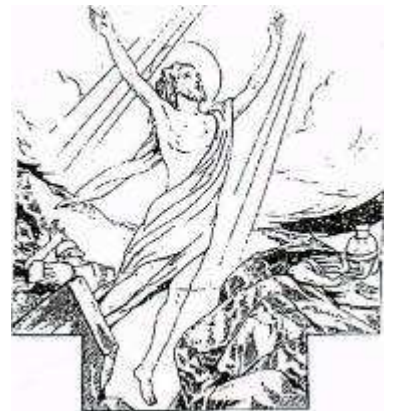
Správu o Ježišovom vzkriesení zanechali štyria evanjelisti, ktorí priznávajú, že aj apoštolom bolo ťažké uveriť, že Ježiš naozaj vstal. Potvrďuje to najmä postoj jedného z dvanástich - apoštola Tomáša, ktorý si preto vyslúžil prívomenie Neveriaci.

Postupne sa však postoj apoštolov menil. Z ustráchaných mužov, čo sa schádzali za zatvorenými dverami zo strachu pred židmi, sa po štyridsiatich dňoch stretávania so svojim vzkrieseným Učiteľom, stali horliví ohlasovatelia vzkrieseného Krista. Pre vedu a históriu sa však správy evanjelistov nezdať a pre mnohých ani dnes neznajú dostatočné.. Nestačí im ani správa Pavla z Tarzu, vzdelaného muža, ktorý sa s Ježišom stretol až po jeho zmŕtvychvstaní a po tomto stretnutí sa z úhlavného nepriateľa rodiacej sa Cirkvi stal najhorlivejší ohlasovateľ Ježišovho učenia. A bol to práve Pavol, kto poukázal na principiálny postoj k otázke vzkriesenia, keď v Prvom liste Korint'anom napísal: Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj naša viera (15, 14). To pochopili aj farizeji, ktorí každú správu o Ježišovom zmŕtvychvstaní hneď od začiatku potierali a popierali a apoštolom zakazovali o ňom hovoriť (Sk 4, 1 -7; 5, 21-42).

Ľud však na ohlasovanie vzkrieseného Krista, ktoré nebojácne hlásal predovšetkým Peter, odpovedal tým, že sa dával krstiť v mene Ježiša Krista (porov. Sk 2, 14-47).

Nepriatelia kresťanov dodnes popierajú pravdivosť Ježišovho zmŕtvychvstania a mnohí neprijímajú ani správy vtedajších historikov, napríklad žida Jozefa Ben Matúša, známeho pod rímskym menom Flávius, pohana Tacita a samozrejme ani Pavla z Tarzu a evanjelistov.

Zaujímavý postoj zaujal ruský akademik A. I. Bileckij (1884- 1961), ktorý sa otázkou vzkriesenia zaoberal pravdepodobne z poverenia nadriadených orgánov a zozbieral veľmi cenné literárnohistorické svedectvá o Kristovom vzkriesení. Podľa vlastného priznania bol voči evanjeliovým správam veľmi skeptický, plný pochybností, no ako sám priznáva, zo

získaných poznatkov, sa utvrdil v názore, že Ježiš je Boží Syn. O Ježišovom zmŕtvychvstaní okrem evanjelistov a spomínaných historikov písali aj židovskí spisovatelia žijúci v tých časoch v Jeruzaleme a v jeho okolí. Boli to napríklad: Urij Galilejčan, Ganon Mezopotámsky, Šerbur, Ferman Saraptský, lekár Manakiáš, Nevir, Antijochij a Maferkant. Tento písal o tom aj vo svojej knihe o vládcoch Palestíny.

V nej spomína zaujímavé svedectvá náčelníka jeruzalemskej stráže Libertinosa a najmä Pilátovho dvorného letopisca Gréka Hermoziosaa a Pilátovho osobného lekára Sýrčana Jejšu, ktorý podľa autora knihy presviedčal Pilátovu manželku Klaudiu, aby svojho muža neodhovárala od úmyslu dať Ježiša ukrižovať, lebo ho pokladal za šarlatána, pre jeho tvrdenie, že tretí deň vstane. Nakoniec uveril, že Ježiš naozaj vstal.

D. Kalisničenko v článku uverejnenom v pravoslávnej Žizni v apríli 2000 v USA uvádza mená ešte ďalších trinásť antických spisovateľov, ktorí písali o Ježišovom vzkriesení.

Je len samozrejmé, že pre veriaceho katolíka sú takéto zmienky spisovateľov a historikov o Ježišovom zmŕtvychvstaní len zaujímavosťou. Veď pre nás sú hodnoverné a rozhodujúce správy tých, čo Ježiša poznali zblízka a tri roky bol ich učiteľom (Ján a podľa cirkevnej tradície aj Matúš), alebo tí, čo boli dlhé roky v bezprostrednom kontakte s apoštolmi (Marek a Lukáš) a ktorých texty pokladá Cirkev za napísané z vnuknutia Svätého Ducha. Z príspevku A. K.

Alternatíva

Keď som nedávno počul propagovať alternatívnu katolicitu, domnieval som sa, že rečník sa preriekol. Nie. Myslel to vážne.

Ťažko by to mohol povedať, keby poznal preklad obsahu slova katolicita - všeobecnosť.

Alternatívna všeobecnosť je taký istý nezmysel ako pojmy alternatívne nekonečno alebo alternatívny sever.

Inými slovami...

*Pri dobrej vôli a bujnej fantázii
si viem predstaviť obsah pojmov
alternatívna medicína
alebo alternatívna sexualita.
No ani pri najlepšej vôli
a najbujnejšej fantázii
si neviem predstaviť obsah pojmov
alternatívne kresťanstvo
alebo alternatívna cesta ku spásu.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

sv. Apolónius
18.apríl

Sv. Apolónius, mučeník + okolo 185 v Ríme, Taliansko) Apolónius bol pravdepodobne rímskym senátorom, Pôsobil za cisára Kommoda, ktorého manželka patrila do kresťanského spoločenstva (aspoň ako katechumenka), a preto Kommodus neuplatňoval protikresťanské zákony, avšak ani ich neodvolal. To sa stalo osudným Apolóniovi, ktorého udal jeho vlastný otrok Severus. Keďže sa verejne pred ostatnými senátormi priznal ku kresťanstvu a odmietol obetovať bohom, prefekt Perennius ho odsúdil na trest smrti s'atím.

Mydlové bubliny

Rozšafný rímsky senátor Apolónius sa od istého času zmenil. Zostal oveľa pokornejším, láskavejším a v senáte spravodlivejším. Kolegovia sa čudovali, ale príčinu neobjavili. Až Apoloniov sluha Severus ju prezradil.

Sv. Apollonius, mučeník.

Formou udania. Nenávidel totiž kresťanov, najmä pápeža Elethera, ktorý pokrtil a priviedol k viere aj jeho pána. Apolónius sa tak dostal pred vlastný senát, kde mal brániť svoje nové presvedčenie. Reč si dôkladne pripravil, ale prefekt nakoniec aj tak povedal: „Si predsa senátor? Zriekni sa kresťanstva a obetuj bohom“.

Apolónius pokrútil hlavou. „Čudujem sa, že hoci si vypočul moju

obrannú reč, predsa ma nútiš vzdať sa kresťanskej viery. Ale ja to myslím vážne. A nemám vrúcnejšieho priania, ako zomrieť za túto vieru. Týmto skutkom chcem potvrdiť svoje slová“. Senátori boli dojatí jeho rozhodnutím, prefekt však vyriekol trest s'atím.

Pane, slová bez skutkov sú ako mydlové bubliny - nafúknuté a prázdne. Prvá prekážka, alebo ani tú, netreba - a už ich niet. Podľa prefekta aj Apoloniova reč bola taká. Iba profesionálna hra slov..: Ale Apolónius to myslel vážne. Smrteľne vážne. Ako je to s mojimi slovami? Tiež sa vznášajú po prvú prekážku a na nej sa rozplynú? Ale pozor! Svet skúma naše slová, najmä tie o viere, o Bohu, o našich s'uboch... Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku